

prima instanță: V. Mihaila
instanța de apel: S. Caitaz, A. Doga, A. Nogai

dosarul nr. 3ra-1163/14

ÎN C H E I E R E

15 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

În componență:

Președinte, judecătorul Svetlana Filincova,
Judecătorii: Galina Stratulat, Iurie Bejenaru,

examinând chestiunea admisibilității recursului declarat de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată în ordinea contenciosului administrativ depusă de Asociația Sindicală Teritorială Chișinău a Federației „SINDASP”, Garmandir Mihail către Inspectoratul Fiscal Principal de Stat privind anularea ordinului de aplicare a sancțiunii disciplinare,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 12 iunie 2014, prin care a fost respins apelul declarat de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, fiind menținută fără modificări hotărîrea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 03 martie 2014,

c o n s t a t ă

La data de 27 noiembrie 2013 Asociația Sindicală Teritorială Chișinău a Federației „SINDASP” și Garmandir Mihail au depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat privind anularea ordinului de aplicare a sancțiunii disciplinare.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că reclamantului Garmandir Mihail, angajat al Inspectoratului Fiscal Principal de Stat în funcția de Șef al Secției contestații și reprezentare în instanțele de judecată din cadrul Direcției juridice, prin Ordinul Șefului Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 26-S din 28.10.2013, i-a fost aplicată sancțiune disciplinară sub formă de mustrare.

Relevă că abaterea disciplinară invocată de către pîrît în ordinul de aplicare a sancțiunii disciplinare constituie reprezentarea neconformă de către reclamant a intereselor în instanța de judecată pe cazul SRL „Climcom-Nord”, neîntreprinderea acțiunilor de informare în scris a conducerii Inspectoratului Fiscal Principal de Stat și a IFS r-lui Drochia despre rezultatele ședinței de judecată și despre neîntreprinderea măsurilor ulterior ședinței, inclusiv despre necesitatea colectării materialelor probatorii și inițierii unei noi cauze civile împotriva SRL „Climcom Nord”.

Reclamantul menționează că nu este de acord cu ordinul Șefului Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 26-S din 28.10.2013, motivînd prin faptul că ordinul indicat este nefondat deoarece abaterea disciplinară nu există, iar acțiunile și inacțiunile invocate în punctul 2 al ordinului contestat, nu pot fi calificate drept abatere disciplinară din următoarele considerente.

Astfel, indică că retragerea cereri de chemare în judecată, după cum reiese din conținutul ordinului, a fost efectuată de către Lilia Bazavlutchi și nu de către el, invocînd că retragerea cererii de chemare în judecată este un drept al participantului la procesul judiciar și nu constituie abatere disciplinară. A mai indicat că invocarea reprezentării neconforme a intereselor în instanța de judecată pe cazul SRL „Climcom Nord”, nu poate fi calificată drept abatere disciplinară, deoarece este o noțiune generală și este pusă în sarcina angajatorului obligația de a descrie detaliat în ce constă reprezentarea neconformă pe marginea cauzei civile menționată.

La fel invocă că neinformarea în scris a conducerii Inspectoratului Fiscal Principal de Stat și a IFS r-lui Drochia despre rezultatele ședinței de judecată pe dosarul menționat nu poate fi considerată drept abatere disciplinară, deoarece reclamantul și-a anunțat șeful în mod verbal despre soluția instanței, care nu i-a cerut să-i prezinte notă scrisă, iar careva reglementări interne care ar prevedea obligația prezentării notelor scrise în instituție nu există.

Susține că neîntreprinderea măsurilor ulterior ședinței de judecată, inclusiv despre necesitatea colectării materialelor probatorii și inițierii unei noi cauze civile împotriva SRL „Climcom Nord” nu poate fi calificată drept abatere disciplinară, atît timp cît nu a primit de la șeful său o indicație în acest sens.

De asemenea reclamantul consideră că ordinul Șefului Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 26-S din 28.10.2013 este ilegal, deoarece a fost emis cu încălcarea legislației în vigoare, și anume: nu întrunește exigențele art. 210 al Codului muncii, deoarece nu conține mențiunile obligatorii privind momentul comiterii preinsei abateri disciplinare, precum și termenul în care acesta poate fi contestat.

Susține că sancțiunea disciplinară a fost aplicată după expirarea unui termen de aproximativ 18 luni de la momentul comiterii preinsei abateri disciplinare (18.05.2012), pe cînd art. 209 al Codului muncii și art. 59 al Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din 04.07.2008 prevăd că sancțiunea disciplinară nu poate fi aplicată după expirarea unui termen de 6 luni din ziua comiterii abaterii disciplinare.

La fel invocă faptul că, sancțiunea disciplinară s-a aplicat de către angajator fără a avea acordul preliminar scris al Consiliului AST Chișinău a Federației „SINDASP”, deși reclamantul are calitatea de Președinte al organizației sindicale primare a IFPS și de membru al Consiliului AST Chișinău a Federației „SINDASP”, prin ce s-au încălcat prevederile art. 387 alin. (1) și (2) al Codului muncii.

Astfel, a solicitat anularea ordinului Șefului Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 26-S din 28.10.2013 prin care reclamantul M.Garmandir a fost sancționat disciplinar cu mustrare și încasarea de la pîrît a tuturor cheltuielilor de judecată suportate.

Prin hotărîrea judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 03.03.2014 acțiunea a fost admisă integral (f.d. 85-89).

Nefiind de acord cu hotărîrea primei instanțe, Inspectoratul Fiscal Principal de Stat a depus cererea de apel împotriva acesteia, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea integrală a hotărîrii primei instanțe și pronunțarea unei hotărîri prin care cererea de chemare în judecată să fie respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 iunie 2014 a fost respins apelul declarat de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, fiind menținută hotărîrea Judecătorei Botanica mun. Chișinău din 03 martie 2014.

La adoptarea soluției sale, instanța de apel a constatat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele faptice ale litigiului dat, a apreciat probele conform prevederilor art. 130 CPC și a adoptat o hotărîre legală și întemeiată, cu respectarea normelor de drept material și procesual.

Astfel, s-a stabilit că, ordinul de aplicare a sancțiunii disciplinare în formă de mustrare din 28.10.2013 în privința lui Mihail Garmandir este unul ilegal, din care considerente corect și just a fost anulat de instanța de fond.

Întru susținerea poziției, instanța de apel a reținut prevederile aplicabile nemijlocit speței, și anume art. 209 alin.(1) al Codului muncii, potrivit căruia, sancțiunea disciplinară se aplică, de regulă, imediat după constatarea abaterii disciplinare, dar nu mai târziu de o lună din ziua constatării ei, fără a lua în calcul timpul aflării salariatului în concediul anual de odihnă, în concediul de studii sau în concediul medical. Aliniatul (2) al normei citate prevede că, sancțiunea disciplinară nu poate fi aplicată după expirarea a 6 luni din ziua comiterii abaterii disciplinare, iar în urma reviziei sau a controlului activității economico-financiare - după expirarea a 2 ani de la data comiterii. În termenele indicate nu se include durata desfășurării procedurii penale.

Iar, potrivit art. 210 al.(1) Codul muncii, sancțiunea disciplinară se aplică prin ordin (dispoziție, decizie, hotărîre), în care se indică în mod obligatoriu: a) temeiurile de fapt și de drept ale aplicării sancțiunii; b) termenul în care sancțiunea poate fi contestată; c) organul în care sancțiunea poate fi contestată. La aliniatul (2) al aceluiași articol este prevăzut că, ordinul (dispoziția, decizia, hotărîrea) de sancționare, cu excepția sancțiunii disciplinare sub formă de concediere conform art.206 alin.(1) lit. d) care se aplică cu respectarea art.81 alin.(3), se comunică salariatului, sub semnătură, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data emiterii, iar în cazul în care acesta activează într-o subdiviziune interioară a unității (filială, reprezentanță, serviciu

desconcentrat etc.) aflate în altă localitate – în termen de cel mult 15 zile lucrătoare și produce efecte de la data comunicării. Refuzul salariatului de a confirma prin semnătură comunicarea ordinului se fixează într-un proces-verbal semnat de un reprezentant al angajatorului și un reprezentant al salariaților.

Prin urmare, instanța de apel a concluzionat că ordinul a fost emis cu încălcarea prevederilor art.210 Codul Muncii, deoarece nu sînt indicate temeiurile de fapt și de drept ale aplicării sancțiunii, momentul comiterii abaterii disciplinare și termenul în care acesta poate fi contestat.

Astfel, instanța de apel a conchis incontestabil faptul că abaterea disciplinară din partea lui M. Garmandir nu există, iar acțiunile și inacțiunile invocate în punctul 2 al ordinului contestat nu pot fi calificate drept abatere disciplinară. Or, faptul retragerii cererii de chemare în judecată, după cum reiese din conținutul ordinului, a fost efectuată de către Lilia Bazavlutchi, reprezentant al IFS Drochia și nu de către Mihail Garmandir. Mai mult ca atît, acțiunile de procedură civilă, ca de exemplu în speța dată, retragerea cererii de chemare în judecată este un drept al participantului la procesul judiciar și nu poate servi ca temei de calificare a unei abateri disciplinare.

La fel, instanța de apel a considerat că instanța de fond absolut corect și just a conchis că, invocarea că reclamantul nu a informat în scris conducerea Inspectoratului Fiscal Principal de Stat și a IFS r. Drochia despre rezultatele ședinței de judecată pe dosarul menționat nu poate fi considerată drept abatere disciplinară, deoarece s-a constatat că reclamantul a anunțat șeful în mod verbal despre soluția instanței, care nu i-a cerut să-i prezinte notă scrisă, iar careva reglementări interne care ar prevedea obligația prezentării notelor scrise în această instituție nu există.

În același timp, și ceea ce ține de neîntreprinderea măsurilor ulterior ședinței de judecată, de către Mihail Garmandir, inclusiv despre necesitatea colectării materialelor probatorii și inițierii unei noi cauze civile împotriva SRL „Climcom Nord” , la fel în mod cert nu poate fi calificată drept abatere disciplinară, deoarece nu s-a demonstrat faptul că intimatul a primit de la șeful său o indicație în acest sens. Prin prisma normelor legale citate, intimatului ar fi aplicabilă sancțiunea disciplinară doar în cazul în care ar fi un ordin sau o dispoziție despre obligarea în mod expres al acestuia despre informarea în mod scris a conducerii, iar Garmandir Mihail nu ar fi respectat acest ordin.

Mai mult ca atît, la emiterea ordinului contestat, au fost comise și alte încălcări prevăzute de legislația muncii. Astfel, din materialele cauzei reiese că, pentru faptele care au avut loc la 18.05.2012, lui M.Garmandir prin ordinul Șefului Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 26-S din 28.10.2013, i-a fost aplicată sancțiune disciplinară peste șase luni din ziua comiterii faptelor, ceea ce urma să fie efectuat nu mai tîrziu de 6 luni. În același timp, ordinul privind aplicarea sancțiunii disciplinare a fost emis contrar prevederilor art.387 al.(1) și (2) al Codului Muncii, fără acordul preliminar

scris al Consiliului AST Chișinău a Federației „SINDASP”, Mihail Garmandir fiind membru al Consiliului și avînd calitatea de Președinte al organizației sindicale primare al IFPS.

Astfel, reieșind din cele stabilite și elucidate mai sus, instanța de apel a ajuns cert la concluzia că instanța de fond absolut corect și just a dispus anularea ordinului de aplicare a sancțiunii disciplinare în privința lui Mihail Garmandir.

La 11 iulie 2014 Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, în termen, a contestat cu recurs decizia Curții de Apel Chișinău din 12 iunie 2014, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărîrii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărîri de respingere a acțiunii, ca fiind nefondată.

În motivarea recursului recurentul a indicat următoarele încălcări:

- Atît instanța de fond cît și instanța de apel, au interpretat eronat legea.
- Consideră că, conform Anexei nr.7 al „Regulamentului cu privire la comisia de disciplină”, aprobată prin Hotărîrea Guvernului nr.201 din 11.03.2009 „Privind punerea în aplicare prevederilor Legii nr.158-XVI din 4 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul, funcționarului public”, nu reglementează despre cazurile în care persoana trasă la răspundere disciplinară urmează să-i fie solicitat acordul organului sindical. Totodată, conform prevederilor art.76, al Legii nr. 158-XVI din 04.07.2008 „Cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public”, dispozițiile legii în cauză se completează cu prevederile legislației muncii, cu reglementările de drept comun civile, administrative sau penale, după caz, în măsura în care nu contravin legislației speciale reglementează activitatea funcționarilor publici. Astfel, reieșind din cele expuse mai sus, consideră că nu era necesar de a solicita acordul preliminar scris al organului sindical ierarhic superior, deoarece, legislația nu reglementează acest fapt.
- Menționează despre faptul că prima instanță a stabilit cu certitudine faptul că conform ordinului de aplicare a sancțiunii disciplinare, abaterea disciplinară a reclamantului M. Garmandir constă în reprezentarea neconformă a intereselor în instanța de judecată pe cazul SRL „Climcom Nord”, neîntreprinderea acțiunilor de informare în scris a conducerii Inspectoratului Fiscal Principal de Stat și Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Drochia despre rezultatele ședinței de judecată și neîntreprinderea măsurilor ulterior ședinței, inclusiv despre necesitatea colectării materialelor probatorii și inițierii unei noi cauze civile împotriva SRL „Climcom Nord”. Astfel, reieșind din cele expuse consideră că urma a fi informată conducerea nu verbal dar prin Notă-informativă.

- Totodată, nu este clară poziția instanței de judecată referitor la faptul cum a stabilit, prezumat demonstrat despre faptul că reclamantul la indicația verbală a Șefului IFPS nu a prezentat Nota-Informativă (raport) în formă scrisă.

La 22 august 2014 Mihail Garmandir a depus prin intermediul cancelariei o referință invocând dezacordul cu recursul declarat de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, solicitând respingerea acestuia cu menținerea hotărârii contestate.

La 29 august 2014 avocatul Miahil Lvovschi în interesele Asociației Sindicale Teritoriale Chișinău a Federației „SINDASP” a depus prin intermediul cancelariei o referință invocând dezacordul cu recursul declarat de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, solicitând respingerea acestuia cu menținerea hotărârii contestate.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat este inadmisibil.

În conformitate cu art.432 CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Astfel, analizând actele cauzei Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ constată că, argumentele recurentului se limitează la situația de apreciere de către instanțele ierarhic inferioare a circumstanțelor de fapt a cauzei.

Instanțele judecătorești au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recursul declarat de către Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, în esența lor, sînt similare argumentelor invocate atît în prima instanță cît și în instanța de apel și sînt expuse asupra circumstanțelor de fapt și nu de drept, căroră instanța de apel le-a dat o apreciere corectă, avînd la bază cumulul de dovezi administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, apreciate conform cerințelor art. 130 CPC.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, fără a se examina temeinicia lor.

Pe cînd, alte argumente invocate în recurs nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor

de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse, or recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Inspectoratul Fiscal Principal de Stat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru